

leerzaam vond aan psychologie gebruik je niet zo in een operatiekamer.

“Jawel, voor mij is het beide. Zeker, ik ben iemand van aanpakken en dat kun je goed gebruiken in de chirurgie, want de technische kant van het vak is fantastisch. Maar er is ook een wereld voorafgaand en na het snijden waarin patiënt en chirurg elkaar ontmoeten. Die trok mij aan.”

U opereert niet meer sinds u hier bestuurder bent. Mist u het?

“Ik hou van opereren, maar ik hou nog meer van patiënten. Je kunt niet en-en doen, ik wil geen halve dokter zijn, al blijf ik me wel als dokter inzetten voor

vroege herkenning van borstkanker.”

“De allerbeste borstzorg geven is zoveel meer dan alleen succesvol tumoren wegsnijden. Daarom richtte ik in 2011 Breast Care Nederland op, samen met Mieke van Schuppen. Vier jaar later bundelden we de krachten met het Alexander Monro dat toen net van start was gegaan. Sindsdien voel ik me verantwoordelijk om in het belang van alle patiënten, alle vrouwen – en mannen – in Nederland eigenlijk, de kennis die ik heb opgedaan als chirurg buiten de ok toe te passen.”

Kon dat niet in een bestaand ziekenhuis?

“Niet zoals ik het wilde. In alle ziekenhuizen waar ik heb gewerkt, vroeg ik me steeds af: stel dat mijn moeder, mijn beste vriendin of ik het krijg, wil ik dan behandeld worden zoals het hier gaat? Ik kwam steeds tot de conclusie dat veel dingen goed gaan, maar niet goed genoeg.”

“Dan heb ik het niet zozeer over de medisch inhoudelijke kant, maar over het gebrek aan structurele aandacht voor de enorme angst, de paniek en de onzekerheid die vrouwen voelen. We kunnen meer betekenen voor borstkankerpatiënten door de ziekenhuissituatie om hen heen liefdevoller te maken en beter af te stemmen. Door echt mee te leven. Daar ben ik stellig van overtuigd en ik heb goed rondgekeken om te beoordelen of wat ik wilde haalbaar was, ook in het buitenland. Kritiek leveren en dan weghollen zonder iets op te lossen, daar kan ik slecht tegen.”

Op een congres ontmoette ze Gerard van Grinsven, een Nederlands-Amerikaanse zakenman die lang in de directie zat van de Ritz Carlton-keten, maar door een ernstig ziektegeval in zijn naaste omgeving dacht: wat ik kan in een hotel moet ook kunnen in een ziekenhuis, waar je eigenlijk verwacht dat er zo dienstbaar mogelijk met mensen wordt omgesprongen. Zij zijn ziek, jij niet, maak de ellende zo draaglijk mogelijk. In Detroit begon hij het Henry Ford West Bloomfield Hospital.

“Ik ben achter Gerard aan gevlogen en zag dat het kon: een ziekenhuis zo inrichten dat het echt uitsluitend om de patiënt gaat, terwijl het wel betaalbaar blijft. Het zat in zo veel kleine dingen. Zo drentelden bijvoorbeeld in de lobby, die eruitzag als een gezellig winkelstraatje, drie leuke oude dames rond met kleine hondjes. Een patiënt die alleen was, kon zo’n hondje op de kamer krijgen, eigen honden mochten niet mee. Zo’n klein gebaar, waar er veel van waren, doet heel veel.”

Wat is hier zo’n detail waar u trots op bent?

“Veel patiënten vinden het moment voor ze de diagnostiek in moeten het engste. De wachtruimte voor een mammografie of een echo is in ziekenhuizen altijd een ellendig klein, benauwd hokje, lelijk ook, geen ramen, een krukje met →